

Những con nhộng hóa bướm xé kén chui ra.

Giã Từ.

Hoàng Nam Phương thân mến,
Em mang tên vị Hoàng Hậu cuối cùng của Vương Quốc Việt Nam, người mà những ngày chị hãy còn là một thiếu nữ nhỏ bé ở cái thành phố cũng nhỏ bé: Hội-An, vẫn thường hay góp nhặt các tem thư có hình Hoàng Hậu Nam Phương, mình mặc áo vàng, khăn chít trên đầu, kiêu diễm, cất đầy một hộp may nhỏ.

Góp nhặt cũng chẳng để làm gì, ngày nào cũng đem ra đếm tới đếm lui, vui thích với những gì mình có được, yêu thương và triều mến. Bạn gái đến chơi nhà thì chẳng ngần ngại gì mà không đem ra khoe. Để đáp lại bạn cũng mang cả một tập “collection” đủ các loại bướm cho chị thưởng thức. Chị có thể bắt được nhiều bướm nhưng chị không làm vậy. Chị thích lấy kén của bướm bỏ vào lọ, chờ đến ngày con nhộng hoá bướm xé kén chui ra. Chị chắc chắn Nam Phương chưa từng dự vào trò chơi kỳ diệu đó, chị ngồi hàng giờ theo dõi thời kỳ hoá bướm. Khi bướm thoát khỏi kén, bay chập chững quanh cái chậu lớn, chờ cho cánh bướm khô và căng thẳng, chị đem bướm ra vườn hồng thả cho bướm bay, bướm thường lượn quanh khu vườn đầy hoa một lúc lâu như để thấm nhận hết cái mới lạ chung quanh rồi mới tung mình bay vút lên ngọn sầu đông. Chính vì thế mà chị không ép được bướm, chị chẳng nở nhẫn tâm phải không em. Tâm hồn chị như thế đó, chị muốn nuôi nấng những gì đẹp đẽ rực rỡ, nhưng chắc chắn chị không màng giữ lấy một mình. Cái kén của bướm có màu nâu không đẹp tí nào, khô và cứng như vật chết. Nhưng đối với chị là những gì quý giá vô cùng lúc bấy giờ, vì chị biết chắc bên trong vẫn còn sức sống và những tơ vàng trong kén bướm đã dệt cho bướm đôi cánh màu rực rỡ.

Cô bạn gái của chị bị lôi kéo vào cái trò chơi “Nuôi Bướm” của chị mà khg còn ép bướm vào các trang vở học trò nữa và nhận ra cái đẹp của bướm khi thấy bướm giật mình bay vút lên cao, lẫn mình trên cây sầu đông mất dạng. Bạn chị reo hò rồi rít:

- Rồi, nó bay sang vườn nhà bên cạnh!

Chị vẫn yên chí trả lời:

- Chốc nữa nó bay về bây giờ vì bên đó khg có cây sầu đông.

Bạn nghi ngờ:

- Mi có chắc không?

- Tau nuôi bướm lâu rồi, tau biết, cây sầu đông sau vườn là nhà của mẹ nó, thì nó phải về chứ, đừng lo. Quả thật bướm bay trở lại, có lẽ vì còn bờ ngõ lạ lẫm chứ không phải cây sầu đông là nhà của nó. Nhưng ngày đó chị vẫn nghĩ như thế và bạn chị cũng tin như thế đó em.

Mẹ chị nhìn trò chơi lạ lẫm của chị và buộc miệng:

- Con nhỏ này mong manh từ thể xác đến tâm hồn, nuôi nấng

yêu thương cho lắm rồi thả cho bay đi hết cuối cùng chẳng có được cái gì. Con gái mà nuôi tiếc quá khứ (mẹ chị ám chỉ tập tem thư Hoàng Hậu của chị) và mơ mộng về tương lai thì chỉ khổ một đời (mẹ ám chỉ nuôi kén nở, rồi thả bướm là mơ mộng về tương lai). Chị như thế đó em, vì thế cho nên một va chạm dù nhỏ đến đâu cũng khiến chị buồn và mất thăng bằng không ít.

Đêm hôm qua tình cờ đọc báo thấy có người nhắn tin cho em nên chị điện thoại tin cho em hay, khuya rồi nhưng chắc em không phiền hà chấp trách phải không? Chị kể cho em nghe câu chuyện buồn của chị, Câu chuyện mà chính chị cũng không ngờ lại kết thúc một cách đột ngột gần như khốc liệt khiến chị lạ lùng hụt hẫng và em nghe xong cũng giật mình ngỡ ngàng chắc lưỡi lắc đầu. Rồi em khuyên chị không nên buồn, chị nghe lời em đó Nam Phương nên chị cố quên đi không buồn nữa.

Buổi chiều chứ bảy đi lễ chùa, chị gặp hai người quen, hai người lạ, chào hai người quen và làm quen hai người lạ, buổi lễ trang nghiêm và xúc động. Các con chị không theo kịp thời kinh nên tỏ ý băng khoăn, chính sự băng khoăn đó khiến chị vui mừng vì chị nghĩ các con vẫn còn có chị và dẫu có một mình, chị cũng có thể hướng dẫn các con nên người. Tối thứ bảy chị đi lễ ở một chùa xa thuộc vùng Bonnyrigg, ngồi tiếp chuyện với quý thầy, trong không khí quen thuộc chị lấy lại được sự bình tâm. Nhưng sau khi lễ Phật chị có xin xăm thì xăm không ứng. Thầy cười hiền dụ:

- Vậy phải thường xuyên đi chùa và cầu nguyện thật nhiều. Chị mỉm cười và dạ nhỏ. Tâm hồn chị lúc bấy giờ bình thản và an vui. Các em đoàn sinh Gia Đình Phật Tử cắm trại ở quanh chùa gợi nhớ cho chị những ngày còn thơ, cứ mỗi một đại lễ là có một lần cắm trại của Gia Đình Phật Tử. Anh trại trưởng bao giờ cũng là anh Cả Liên Đoàn Trưởng. Trại nhỏ thì được tổ chức ngay tại chùa tỉnh giáo hội. Trại lớn có thể chuyển xa hơn về các chùa ở vùng ngoại ô thành phố như Chúc Thánh, Phước Lâm, có khi ra đến tận chùa Cây Cau. Quá khứ hiện về đầy ắp trong chị: Trại Vu Lan, Trại Đản Sanh, Trại Xuất Gia, Trại Thành Đạo... các anh, các chị rồi các em... Em ơi sao ngày đó vui quá là vui! Bây giờ quanh chị sao chẳng còn ai nữa, chỉ những người xa lạ mới quen sơ, nhưng chị cũng chắc chiu nuôi nặng cảm tình như

đã từng thương tiếc cho cái quá khứ vàng son của một vị Hoàng Hậu và cũng như đã từng nâng nhẹ cho đôi cánh màu rực rỡ của bướm để cho bướm bay cao, bay xa chứ chị đâu có nỡ ép bướm vào trang vở học trò để bướm trở thành xác bướm khô.

Ngày chủ nhật, có lễ đặt viên đá đầu tiên cho ngôi chùa Phật Giáo Việt Nam. Nhân ngày Khánh-Đản nên Phật tử tham dự khá đông, ai cũng vui mừng, chị cũng vui mừng nhưng không tránh khỏi ngậm ngùi thương tiếc cho quê hương mình đã mất, Phật giáo đồ điêu linh, dân chúng lầm than không nhà không cửa, ở đây chỉ còn biết nguyện cầu.

Chị muốn quên như con bướm kia quên cái kén, quên cây sâu đông để bay qua vườn nhà hàng xóm. Nhưng chắc không được rồi phải không em, vì chị chẳng bao giờ muốn hoá thân để quên đi cái gốc của mình. Con đường từ Sydney đến Sài-Gòn đâu có bao xa hở em, chỉ dài bằng từ Darwin đến Melbourne và chỉ cách mấy giờ đường chim bay, ấy vậy mà không ai trong chúng ta có thể quay về, không thể quay về. Tội nghiệp chúng ta lưu lạc một đời. Chị nhớ đến khu vườn sau nhà, khu vườn đầy hoa đầy cây ăn trái, nên suốt mùa hè ong bướm đến thật đông. Có con bướm lạ cánh thật to, lớn hơn bàn tay nhỏ bé của chị xoè ra nữa kia, nhưng nó chỉ ở lại chơi một hôm rồi bay đi đâu mất dạng. Chắc nó bay về với mẹ nó nhờ có được đôi cánh to mềm mại, còn chúng ta, chúng ta gãy cánh hết rồi phải không em! Chị nghe nhức buốt cả toàn thân...

Và em, Hoàng Nam Phương, lại sắp sửa ra đi, cái lý do khiến em rời bỏ nơi đây làm cho bạn bè không ai có thể ngăn cản em được hết, tất cả đều chúc mừng chúc lành cho em. Chị biết cả Âu Dương Tiểu Thơ vì muốn em ở lại nơi đây mà gây gổ với em suốt ngày. Còn chị, bởi cái lý do chính đáng của em, chị đâu dám nói ra nói vào, chị chỉ thấy buồn vì em sắp ra đi và chị phải xa bạn.

Thôi nhé Nam Phương, em ra đi bình yên và nhớ viết thư về, bạn bè ở đây ai cũng trông đợi, đừng quên nghe em.

Dã-Thảo Que Tran.
Sydney 1982

P.S: Hoàng Nam Phương và Âu Dương Tiểu Thơ là hai bút hiệu của hai bạn gái của Dã-Thảo, thỉnh thoảng có gửi bài đăng trên báo “Thế Hệ Mới”. HNP kết hôn với vị hôn phu từ Mỹ qua nên phải theo chồng về Mỹ,

